

Příloha P.135

kapitoly 15 textové části odůvodnění

[Pokračování odůvodnění]

Proces pořizování územně plánovací dokumentace je dlouhodobý a dynamický proces, který se vyznačuje tím, že v jeho průběhu dochází v různých fázích k různým úpravám navrhovaného řešení, což potvrzuje též judikatura NSS. V rozsudku NSS ze dne 16. 6. 2011, č. j. 4 Ao 3/2011-103, je výslovně uvedeno, že *„zpracování územního plánu od jeho zadání až po schválení je poměrně dlouhodobý dynamický proces, v jehož průběhu může docházet k větším či menším změnám v uvažovaném řešení. Proces vedoucí k finálnímu vydání územního plánu je z hlediska stanovení konkrétního obsahu územního plánu, jakož i aplikace příslušných právních předpisů procesem složitým, v mnoha ohledech náročným a z hlediska časového procesem dlouhodobým, který se skládá z několika na sebe navazujících etap vzniku.“* Výsledkem tohoto procesu je konsensus mezi různými skupinovými a individuálními zájmy obyvatel přijatý v podmínkách konkrétní obce (rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2024, č. j. 6 As 103/2023-57).

Proměnlivost navrhovaných řešení v rámci jednotlivých fází vyplývá přímo ze zákona a tam zakotvených institutů, na základě kterých jsou typicky úpravy prováděny. Toto shrnuje např. rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169, následovně: *„Stavební zákon obsahuje celou řadu procesních nástrojů, které směřují k proměňování obsahu v čase tak, jak proces pořizování změny územního plánu prochází jednotlivými fázemi. Z těchto nástrojů lze namátkově uvést stanoviska dotčených orgánů, jejichž podmínky jsou pro pořizovatele změny územního plánu závazné, stanovisko k vlivům na udržitelný rozvoj území, připomínky a námítky uplatněné veřejností. Zákon dále předvídá, že v důsledku veřejného projednání návrhu změny územního plánu může dojít k jeho změně a pro ten případ vyžaduje uspořádat nové veřejné projednání (§ 53 odst. 2).“* Dále lze odkázat i na rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2025, č. j. 8 As 2/2025-39, v němž se uvádí, že obsah územního plánu nezávisí pouze na vůli obce či města, ale výsledné řešení je ovlivněno i dalšími skutečnostmi, jako jsou námítky a připomínky nebo stanoviska dotčených orgánů.

Judikatura potvrdila, že z existence řešení navrhovaných v dřívějších fázích územního plánování nelze dovozovat ani utvoření závazné správní praxe, která by měla jakkoliv omezovat další úpravy v dalších fázích pořizování: *„Princip legitimního očekávání pak v procesu územního plánování nelze vykládat jako zachování statu quo; jak bylo vyloženo výše, jedná se o dlouhodobý proces, v němž se střetávají různé typy zájmů - vyhovění jednomu typu zájmů obvykle povede k poruše ve vztahu k zájmu jinému (či jiného). Jestliže do řešení po určitou dobu předvídaného vstoupí nová skutečnost, která významně modifikuje předpoklady, s nimiž výchozí fáze pořizování územního plánu počítaly, nelze než takovou skutečnost reflektovat. Z existence dřívějšího územního plánu či řešení navrhovaných v ranných fázích územního plánování nelze dovozovat utvoření „závazné správní praxe“ – tím by byla popřena sama podstata územního plánování.“* (rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2009, č. j. 6 Ao 3/2009-76, rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2023, č. j. 7 As 36/2023-61, a další). s výstupy jednotlivých fází pořizování územního plánu stavební zákon nespojuje žádné nároky či legitimní očekávání dotčených osob na zachování určité verze.